

vzeti 2½krat tako dolgo kakor bo pozneje lampijonček visok. Papir zgibamo ravno tako kakor pri prvem lampijončku in raztegnemo nato zunanji rob, da dobimo okrogel obroček. Ko so vsi robovi lepo poravnani in zloženi, jih pogladimo, namažemo z dobrim lepilom in zlepimo. Zgibi enega konca se morajo ujemati z zgibi drugega (št. 6 a)! Zganjen in zlepljen kreppapir prilepimo na spodnjo krožno lepenko in na zgornji obroč iz kartona. Če hočemo v tem lampijončku prižgati svečico, ga moramo zložiti (6 b), pri obešenju pa se gube zopet raztegnejo (slika 6).

GUSTAV STRNIŠA:

Zlato veslo.

Živel je ribič siromak. Vsi ribiči so revni, a ta je bil izredno beden. Ko so njegovi tovariši veslali po morju in lovili ribe, se je vozil v čolnu raztrgan in lačen, opazoval valove in se smehljal švigajočim ribicam. Da bi jih lovil, niti mislil ni, zakaj smilile so se mu in rajši je trpel glad.

Ribiči so ga včasih povabili na koruzno jed in ribe. Odzval se je. Jedel je pa samo koruzno jed, rib se ni dotaknil.

»Smilijo se mi, ne morem jih jesti!« se je opravičeval in spet odplul na morje, kjer je presanjal dolge ure.

Ko je nekdanj taval premražen in moker po morju, se je valovje razgrnilo. Iz njega se je pojavil velikan pol riba pol človek in povabil ribiča s seboj.

Mladenič je zaveslal za njim in glej! Valovi so se postavili v dve steni. Čolnič je plul globlje in globlje, dokler ni stal na dnu morja pred biserno palačo.

Vrata so se odprla. Ribič je priplaval prav na sredo dvorane, kjer ga je pričakovala deklica bajne lepote.

»Morska kraljica sem. Ker ljubiš morje in ribe, se mi smiliš. Ostani tu in dobro se ti bo godilo!« ga je povabila.

»Ne morem, o kraljica! Nazaj moram! Brez svoje sive matere, brez skromne vasice in lesene ribiške koče ne morem živeti!«

Vila je zaploskala z roko. Palača je zginila. Ribič je sam taval po morju.

Minulo je nekaj tednov. Siromak je spet blodil po valovih. Sam ni vedel, kdaj so se razdelili. Že je bil v biserni palači v globočini.

Zagledal je pred seboj morsko kraljico. Lepa je bila, a silno bleda in žalostna, ko ga je nagovorila:

»Zakaj ne ostaneš pri meni? Rada te imam. Za kralja te hočem imeti!«

»Ne morem postati kralj! Odpusti mi, toda ni mi moči! Tudi jaz te imam rad, odkar sem te prvič videl, saj si lepša ko vsako človeško bitje. Svoje skromne domačije in stare matere pa ne bom zapustil.«

Vila se je zamislila. Kmalu se je odločila. Izročila je ribiču zlato veslo in mu velela:

»Evo ti veslo! Neslo te bo, kamor boš hotel! Ko najdeš kraj, ki se ti bo zdel lepši ko tvoja beraška vasica, pa mi sporoči! Preselim se s teboj tjakaj in verna žena ti bom. Pa mater boš vzel k sebi, da ne bo starka samevala!«

Že je spet zaploskala z rokama. Ribič se je znašel na valovih z zlatim veslom v roki.

Zaveslal je in želel biti v devetem carstvu.

Že je bil v čarobni deželi. Občudoval je njeno lepoto. Ko se je pa spomnil svoje rodne koče, se mu je zdelo, da je ona vse drugače mila in domača. Zaželel si je biti doma.

In potoval je povsod po svetu. Videl je vse dežele, a vedno se je vrnil koprneč po rodnem krovu.

Vrnil se je k morski kraljici. Že je splaval njegov čoln skozi vrata biserne palače. Naslednji hip je stal mladenič pred svojo izvo-ljenko.

»Kje hočeš, da bova bivala?« je vprašala vila.

»Nikjer drugje ko v moji skromni koči, nikjer mi ni tako všeč kakor doma!« je odvrnil ribič.

Kraljica se je nasmehnila in zarajala. Dvignila se je z njim iz globine in postala je skromna ribičeva ženica.

Mladenič je postal bogat. Njegove skrivnosti ni nihče poznal. Le njegovo čarobno krasno ženo so vsi občudovali. Ribič je ostal dober in usmiljen kakor poprej.

Kadar je sijala polna luna, sta sedla kraljica in ribič v čoln. Ribič je zamahnil z zlatim veslom in že sta bila na dnu morja, kjer sta vladala do solnčnega dne.

Ko je ribič umrl, je njegova lepa ženica izginila. Iskali so jo, pa je niso mogli najti. Ovila se je v lahno meglico, splavala na valove in se spremenjena v morsko kraljico potopila v svoje skrivnostno kraljestvo.

